

★ Έκθεση Κυπριακού Λογοτεχνικού Βιβλίου στην Ελλάδα.

★ Έκδόσεις — «Έλλη Παιονίδου «Χώμα της Κύπρου» — Μ. Χ. Τροκούδη «Λουλούδια από τον κήπο μου».

Η Μορφωτική Υπηρεσία του Υπουργείου Παιδείας με τη συνεργασία της Ε.Φ.Ε. Κ.Α. διοργανώνει Έκθεση Κυπριακού Λογοτεχνικού Βιβλίου στην Ελλάδα. Η σχετική ανακοίνωση της Μορφωτικής Υπηρεσίας αναφέρει:

«Το Υπουργείον Παιδείας εν τη προσπάθειά του όπως προβάλλη το Κυπριακόν λογοτεχνικόν βιβλίον εν τη ελπίδι του εις Ελλάδα άπεφάσισεν όπως διοργανώσει διά της Μορφωτικής αυτού Υπηρεσίας και εν συνεργασία μετά της Έθνικής Φοιτητικής Ένώσεως Κυπρίων Ά-

θηνών, Έκθεσιν Κυπριακού Λογοτεχνικού Βιβλίου τών έτών 1960—1971 εις Αθήνας και πιθανόν εις Θεσσαλονίκην, κατά τὸ προσεχές φθινόπωρον.

»Όθεν παρακαλούνται οί Έλληνες Κύπριοι Λογοτέχνη οί έχοντες έκδοσει λογοτεχνικά Έργα κατά την ως άνω περίοδον όπως άποστείλωσιν ταύτα εις την Μορφωτικήν Υπηρεσίαν τὸ αργότερον μέχρι τής 30ής Σεπτεμβρίου 1971 εις τρία αντίτυπα, δηλοῦντες ταυτοχρόνως εάν επιθυμώσιν νά δωρισωσιν ταύτα εις τήν βιβλιοθήκην τής ΕΦΕΚ Αθηνών και Θεσσαλονίκης».

ΧΩΜΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ» — Ποιήματα

Η Έλλη Παιονίδου, η γνωστή Κυπρία ποιήτρια, κυκλοφόρησε πρόσφατα την Τρίτη ποιητική συλλογή με τίτλο «Χώμα της Κύπρου». (Τό 1964 η Παιονίδου εξέδωσε την πρώτη της ποιητική συλλογή με τίτλο «Πικά μη άνοιγμένη στον ήλιο» και τό 1967 τις «Ώρες Λευκώσις»).

Με τη νέα της εργασία ή Έλλη Παιονίδου παρουσιάζεται ανανεωμένη και με περισσότερες αξιώσεις. Στο βιβλίο της υπάρχουν καλά ποιήματα που σε προσδοούν νά τά διαβάσης δεύτερη και τρίτη φορά, υπάρχουν όμως κι άλλα τά όποια δεν διακλινώνονται. Στα δύο μεγάλα συνθετικά ποιήματα, ή Παιονίδου κάνει μιάν αξιοπρόσεχτη προσ-

πάθεια ν' άγγίξη προβλήματα και γενικότερες καταστάσεις και νά μās δώση με τό δικό της τρόπο, τό δικό της φακό, διαγράφοντας ταυτόχρονα τή δική της φιλοσοφία. Σάν ποιήματα—σάν έκτέλεση έννοούμε — έχουν τις καλές τους στιγμές και τις κακές τους, χωρίς μ' αυτό νά σημαίνει ότι ό άναγνώστης δεν τά διαβάσει μ' ενδιαφέρον.

Όπως φανερώνει και ό τίτλος, τά θεματά της, ή ποιήτρια τά παίρνει από τό υψή μας, από τό χώμα της Κύπρου. Η αλήθεια είναι ότι περιμέναμε νά δώση πιο δογματικά τις δύσκολες αυτές μέρες που περνά τό υψή μας κι οί κάτοικοί του.

Παρακάτω δίνουμε ένα από τά πιο δωροφα ποιήματα της συλλογής.

ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Μή με καλείς, μή με καλείς.

Την άλμυρή σου πρόσκληση δεν την άντέχω.

Οί γλάροι θιάζονται και τόν καρβύνη μπλάστηκε

από μωραμένα δάκρυά σου. Χαλιά

για να γνωρισουμε τους λογοτεχνες μας

Ο ποιητής ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΔΡΟΥΣΙΩΤΗΣ

Ο Πυθαγόρας Δρουσιώτης γεννήθηκε τό 1908

στη Λεμεσό. Σπούδασε Νομικά και Πολιτικές και Οικονομικές Έπιστήμες στην Ελλάδα και στέ Λονδίνο. Άρκετά χρόνια εργάστηκε σάν δικηγόρος. Έργάστηκε επίσης, σάν καθηγητής του Έμπορικού Δικαίου στο Οικονομικό Γυμνάσιο Λεμεσού.

Στά 1963 εξέδωσε τή μοναδική του συλλογή με τίτλο «Έκλογή». Λυρικός, βαθειά μοναξιασμένος, μελαγχολικός και άπαισιόδοξος σχεδόν, ό Πυθαγόρας Δρουσιώτης μās έδωσε ποιήματα που τόν τοποθετούν μέσα στους πρώτους της γενιάς του. Άκολουθώντας τήν παραδοσιακή τεχνολογία (μέτρο και όμοιοκαταληξία) κατάφερε νά δημιουργήση ένα δικό του προσωπικό ύφος, μία δική του ξεχωριστή ατμόσφαιρα μέσα στην όποια πλανάται ένας φθινοπωρινός ήλιος, γεμάτος νοσταλγία για κάτι τό άνεπανάρθωτα χαμένο.

Παρακάτω δίνουμε δείγματα της ποιήσης του.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Ήρθε τ' άχνό, χινόπωρο με τις γλυκύτερες θραδίες, γιομάτο άνια, ρεμβασμούς και πράες μελαγχολίες ήρθε τ' άχνό χινόπωρο νά μās ματώσει τις καρδιές με κάποιων θασανιστικών έρώτων νοσταλγίες...

Ήρθε κι αίσθάνονται οί ψυχές χλωμών θανάτων (θήματα νά τις εξαφνίζουν με θουθά κι' άνειχνιάστα δέη' κι είναι θαρρείς τά ριγηλά τών πλατανιών θρηνη— (μπα του ώραιού καλοκαιριού ή ψυχή που νείρεται και (κλαίει.

ΜΟΙΑΖΟΥΜΕ

Με τή μαρμαρωμένη μας λαλιά και τά πλατεία φτερά τά μαδημένα Μοιάζουμε τά περήφανα πουλιά Που μείναμε καιρούς φυλακισμένα.

Κι ως μέσα μου νά έκόπη μιá χορδή Τίποτε δε μπορεί νά με άναστήσει Ούτε κι ή μυστικότητατη σπονδή Τών λυγμικών δακρύων που έχω χύσει.

Κι όλη διαβαίνει ή ζήση μου καθώς, Έπιθανάτιος ρόγγος που με πνίγει, Σάν ένας που με τυραννάει έχθρος Σάν φίδι που τή σάρκα μου τυλίγει.

Με τή μακρή στά στήθη μας καρδιά Και τή σκιά του όνείρου του φευγάτου Μοιάζουμε τά παράλυτα παιδιά Που ζούν με τήν έλπίδα του θανάτου.